

[Hanne Reintoft.]

længste, vi kan nå i denne sal, og jeg skal støtte det, men jeg synes, man bør overveje, om man ikke, som også hr. Kjær Rasmussen var inde på, vil tage konsekvensen af erkendelsen af sin placering i samfundet og så måske også erkende, at en lidt mere håndfast kamp for at få sine rettigheder er nødvendig.

Vi må huske, at samfundet, det almindelige producerende menneske, betaler dyrt for universiteter, fyldt af en ungdom fra ganske bestemte privilegerede klasser. Dette bør som nævnt i forbindelse med lovforslaget om uddannelsesstøtten forandres, og det må være nødvendigt at give både folkestyret og de faglige organisationer større indflydelse i universitetets liv.

Vi er tilfredse med mindretallets udformning af den direkte valgmetode for studenterne vedkommende og må selvfølgelig glæde os over, at ministeren i dag har indset det rimelige i at undgå indirekte valgmetoder. Vi ved fra andre organisationer, hvor svært det er for os at komme af med dem igen, hvor mange uheldige erfaringer vi har ikke mindst i fagbevægelsen, hvor man har måttet acceptere det, da den var ung og svag.

Jeg må sige, at det er svært for mig at hidse mig op over ændringsforslaget om faget teologis placering, da jeg nærmest betragter det som en kuriositet, men jeg skal gerne støtte, at det flyttes.

Med hensyn til VS' ændringsforslag skal jeg sige, at jeg vil stemme for det. Vi finder, det er mindre rodet, mere avanceret og demokratisk end regeringens. Vi vil stemme for linjen og tanken i det, men vil med vor ja-stemme ikke stå inde for alle enkelte detaljer i det.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Jeg skal på dette sene tidspunkt bestræbe mig på at sammenfatte mine svar så kort, som det er mig muligt. Jeg må først takke for den tilslutning til lovforslaget og til ændringsforslagene til det, som der er blevet givet udtryk for her ved anden behandling, og vil så prøve at samle mine svar om tre hovedpunkter i denne lovgivning om universiteternes styrelse:

Når vi får loven gennemført, er det klart fastslået, at det er folketinget, der i alle

henseender lægger rammerne for universiteternes virke. Deri ligger også den egentlige demokratiske garanti for forholdene på universiteterne. De må som på andre samfundsområder fastlægges gennem beslutninger af den lovgivende magt og kan ikke kræves forbeholdt nogen gruppe ved universiteterne, det være sig studerende, lærere eller andre. Universiteternes stilling som samfundsinstitutioner bliver fastslået, og de bliver alle statsuniversiteter. Ophævelsen af det gamle skel mellem professorer og andre lærere og videnskabelige medarbejdere vil skabe mulighed for bedre samarbejdsformer og bedre fordeling af arbejdsopgaverne. Denne integration af alle, der på universiteterne arbejder med undervisning og forskning, er noget helt centralt og er efter min overbevisning noget særdeles værdifuldt i styrelsesloven, måske dens vigtigste og væsentligste princip. Der ligger intet brud på dette i det forhold, at bedømmelse af faglige kvalifikationer ved professorudnævnelse og doktordisputatsbedømmelse og lignende skal foretages af fagkyndige udvalg, herom er alle enige, og med de fagkyndige bedømmelsesudvalgs indstilling til det samlede fakultetsråd eller fagråd er der taget det hensyn til integrationsprincippet, som dets funktion kræver.

Fagkyndig baggrund må respekteres i en institution, hvor der ifølge sagens natur må være forskelle i erfaring, viden og kunnen, fordi institutionen er uddannelsesinstitution, og ud fra dette synspunkt vil jeg gerne i — må jeg måske sige — forlængelse af det, hr. Morten Lange sagde, give en ganske kort begrundelse for den repræsentationsform, der er valgt. Jeg er enig i, at de studerende bør have 50 pct. repræsentation i studienævn, idet de studerende her arbejder med problemer, der i særlig grad vedrører dem i deres studietid og vedrører deres studieforhold. Jeg finder dernæst, og det er det lovforslaget bygger på, at 33 $\frac{1}{3}$ pct. repræsentation i fakultetsråd, fagråd og konsistorium giver de studerende en væsentlig og værdifuld medindflydelse i alle andre anliggender, men jeg finder ikke, at deres repræsentation bør være større. De studerende er nu engang under uddannelse og kan ikke have de fagkyndige kvalifikationer, som lærere og videnskabelige medarbejdere har, og som efter